

Acan

Numele Acan înseamnă „instigator“, iar aceasta ne arată clar caracterul aceluia care trăiește în păcat în mijlocul poporului lui Dumnezeu. El nu este numai o piedică în calea binecuvântării și a victoriei, ci el aduce un blestem asupra întregului popor. Acan era fiul lui Carmi, fiul lui Zabdi, fiul lui Zerah, din seminția lui Iuda. Cuvântul lui Dumnezeu nu amintește întâmplător de două ori descendența lui Acan, prima dată în versetul 1 din capitolul 7 al cărții Iosua, apoi în versetul 18. Această descendență este urmărită până la a patra generație. Așa cum în descendența naturală există o moștenire a trăsăturilor de caracter, tot așa vedem în Cuvântul lui Dumnezeu că în lucrurile spirituale există o moștenire. Cine are ochii deschiși a observat cu siguranță cum credincioșii poartă trăsăturile de caracter ale strămoșilor lor. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu ne prezintă acest fapt atât de detaliat aici, ar fi bine să ținem seama de el și să aplicăm la noi învățătura spirituală.

Primul lucru care se spune despre Acan este că provenea din seminția lui Iuda. Iuda înseamnă: El să fie lăudat. Nu ar trebui să fie lauda și preamărirea lui Dumnezeu trăsătura de caracter normală a fiecărui credincios, care cunoaște pe Domnul Isus, gloria și harul Său? Dar nu numai atât. Acan provenea din familia lui Zerah, al cărui nume înseamnă „eliberare“. Cine este umplut de gloria Domnului Isus și Îl laudă și adoră cu admirație, a avut parte și de eliberare. Asupra unui astfel de om, lumea nu mai are nicio putere. El este eliberat de sub robia lui satan și a păcatului. Inima nu poate fi umplută cu Domnul Isus și cu Tatăl, fără ca să fie eliberată de satan, de lume și de păcat.

Fiul lui Zerah era Zabdi. Acest nume înseamnă „cadou“. Caracteristica lui Zabdi era preocuparea cu binecuvântările pe care le posedă ca și parte a poporului lui Dumnezeu. Preocuparea cu binecuvântările nu este un lucru negativ. Dar dacă viața noastră este caracterizată numai de acest lucru, iar inima noastră nu se mai ocupă cu Dăruitorul acestor binecuvântări, lipsește ceea ce este cel mai important în viața unui credincios.

Fiul lui Zabdi era Carmi care înseamnă „via mea“. În Cuvântul lui Dumnezeu, vinul este o imagine a bucuriei. Carmi era caracterizat de această bucurie. Ce binecuvântare este bucuria! În Galateni 5, bucuria face parte din roada Duhului. Ce bucurie este în inimile noastre că am devenit proprietatea Domnului Isus! Ce bucurie avem când ne preocupăm cu Domnul! Dar dacă vom căuta bucuria pentru ea însăși, dacă aceasta caracterizează viața noastră, chiar dacă este vorba despre bucuria în lucrurile spirituale, oricât de bună este această bucurie, totuși nu Domnul Isus singur este obiectul inimii noastre. Aceasta înseamnă că nu vom avea parte niciodată de bucuria deplină, care rezultă din părtășia netulburată cu Domnul.

Oare nu putem recunoaște din însemnătatea numelor strămoșilor lui Acan o decădere spirituală? Ce vorbire serioasă către toți părinții, dacă se gândesc la faptul că starea lor spirituală exercită o influență asupra copiilor lor.

Dumnezeu descoperă răufăcătorul din mijlocul poporului. În versetul 19 din cartea Iosua capitolul 7, Iosua îi cere lui Acan să mărturisească. Primul cuvânt pe care îl rostește Acan este: „Am văzut...“ (versetul 21). Acan nu a făcut ceea ce spunea Iov despre sine în capitolul 31.1: „Am făcut legământ cu ochii mei.“ Acan nu și-a păzit ochii, ci a privit spre lucruri, la care nu ar fi trebuit să privească. Urmarea a fost că le-a poftit și a luat lucrurile interzise. Și despre Eva citim în Geneza 3 că mai întâi a văzut, apoi a poftit și apoi a luat. Cât de mult trebuie să fim atenți la ochii noștri, ca să nu vedem lucruri care nu sunt bune! Cât de mulți au căzut în păcat prin ceea ce au văzut! Acesta este marele pericol al televizorului. Cu câte lucruri este întinat

cineva care privește ceea ce este oferit acolo! Prin vedere este trezită pofta, care apoi conduce la păcat.

Mai întâi, Acan amintește că a văzut o manta frumoasă de Șinear. Șinear se află în Babilon. Din Geneza 10 putem învăța ce înseamnă Babilon (încurcătură) din punct de vedere spiritual. Babilonul este o imagine a lumii religioase; să nu o încurcăm cu Egiptul, care este o imagine a lumii fără Dumnezeu. Dacă ne gândim că noi suntem în țară, adică în locurile cerești, vedem aici că pentru noi cel mai mare pericol nu îl reprezintă lumea fără Dumnezeu, ci lumea religioasă. Cu toții cunoaștem însemnătatea hainelor în Scriptură. Hainele sunt o imagine a obiceiurilor noastre, a felului nostru de trai, a tuturor lucrurilor pe care ceilalți le văd la noi. Aici, Acan a luat o manta de Șinear. Din punct de vedere spiritual, aceasta înseamnă că el a preluat obiceiurile din lumea religioasă, pentru a se împodobi cu ele. Dumnezeu interzisese acest lucru foarte clar. Cum ar putea astfel de obiceiuri să fie vreodată în concordanță cu țara Canaan, locurile cerești? Vedem cât de mare era păcatul prezentat aici?

Nu este acesta un îndemn serios pentru a înlătura aparența spirituală? Cum putem prelua în viața noastră personală sau în viața comună a Adunării, forme și lucruri exterioare ale lumii religioase, numai pentru că au o aparență frumoasă și sunt atrăgătoare pentru carne? Toate obișnuințele noastre trebuie să fie în concordanță cu poziția noastră în țară. Numai atunci Domnul poate să ne binecuvânteze și să ne dea victoria.

Al doilea lucru pe care l-a luat Acan erau două sute de sicli de argint. În Cuvântul lui Dumnezeu, argintul este prețul răscumpărării (Exod 30.11-16; Zaharia 11.13). Nu ne amintește acest preț de prețul plătit de Domnul Isus pentru salvarea noastră, lăsând sângele Său prețios să curgă? Argintul ne amintește de dragostea Domnului, dragoste în care El Și-a dat viața Sa pentru a ne răscumpara. Vai de noi dacă revendicăm pentru noi ceva din ceea ce a fost necesar pentru salvarea păcătoșilor, pentru a ne mări astfel onoarea! Așa se întâmplă când credem că putem adăuga ceva la mântuirea noastră veșnică. Toată onoarea I se cuvine numai Domnului! Tocmai acesta este unul din păcatele lumii religioase, pentru că a revendicat ilegal argintul pentru sine, deși Dumnezeu a poruncit foarte clar ca tot argintul și tot aurul împreună cu uneltele de fier și de aramă să fie puse în vistieria Casei lui Dumnezeu.

Ultimul lucru pe care l-a luat Acan a fost un lingou de aur în greutate de cincizeci de sicli. În Cuvântul lui Dumnezeu, aurul este o imagine a gloriei divine pe care am primit-o prin răscumpărare. Acan a luat aceste comori pentru a le poseda singur. Vai de noi dacă folosim bogățiile primite pe baza lucrării Domnului Isus, aceste slăvi divine, pentru a ne împodobi noi înșine, ca și cum nu ar fi ceva ce am primit, ci ca fiind ceva de la noi! Vai de noi, dacă folosim ceea ce am primit prin harul nemărginit al lui Dumnezeu, ca să hrănim mândria noastră! Urmarea va fi judecata lui Dumnezeu. Dumnezeu nu poate permite așa ceva. Dumnezeu veghează asupra onoarei Fiului Său și asupra gloriei lucrării Sale. Numai lucrarea Domnului Isus este baza pe care un păcătos poate veni la Dumnezeu. Numai Duhul Sfânt poate lucra în conștiința unui păcătos. Desigur, este adevărat că Dumnezeu ne poate folosi în acest sens, putem să vestim Evanghelia. Dar să nu uităm că Duhul Sfânt este acela care aplică Evanghelia la inimă și conștiință, ca omul să vină la pocăință și Dumnezeu să-l poată binecuvânta.

Această întâmplare gravă conține o învățătură pentru timpul actual. De ce triumfă lumea? Oare nu datorită faptului că în tabără este blestemul? Puterea lumii alungă puterile credinței, pentru că plăcerea lumii și-a găsit intrare în multe inimi. Unele corturi sunt ascunzători ale lăcomiei, ale mândriei și ale plăcerilor. Bogăția, moda, onoarea, prestigiul au ocupat în inimi locul Cuvântului și al vocii Domnului. Aceste păcate personale nerecunoscute împiedică dezvoltarea mărturiei Domnului.

Care este poziția noastră față de această neorânduială, ale cărei urmări le vedem? Ne întrebăm care sunt cauzele? Plăcerile lumii, bogăția și prestigiul s-au strecurat în casele, în familiile și în viața celor ce mărturisesc Numele Domnului, dar care uită onoarea care Îi revine Lui. Puterea care ar trebui să biruie lumea a fost paralizată prin împlinirea plăcerilor cărnii.

Nu este oare momentul să ne plecăm înaintea Domnului și să-L întrebăm: „Doamne, sunt eu? Este în familia mea, în cortul meu?” Să nu spună nimeni că nu este răspunzător pentru familia sa! Întreaga familie a lui Acan, fiii și fiicele sale, au fost duși în valea Acor. Acan, tatăl familiei, a fost declarat vinovat și toți au fost omorâți cu pietre. Păcatul său a adus rușine și ocară asupra familiei sale, asupra neamului său și asupra națiunii sale, dar mai ales asupra Numelui Domnului. Păcatul său a transformat dreptul său sfânt de aparținător al poporului lui Dumnezeu în murdărie și rușine națională.

Domnul a descoperit păcatul ascuns al lui Acan. Ceea ce s-a întâmplat în ascuns, a fost vestit de pe acoperiș. Sorțul a căzut asupra vinovatului în fața întregului Israel. Astăzi nu mai decide sorțul, pentru că Dumnezeu acționează prin Duhul Sfânt cu ajutorul Cuvântului scris. Cuvântul cel viu al lui Dumnezeu judecă gândurile și intențiile inimii și „toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face” (Evrei 4.12-13). Dacă ne judecăm noi înșine cu acest Cuvânt, nu vom fi judecați în public de Domnul.

Dar trebuie să permitem luminii Cuvântului să lumineze motivele acțiunii noastre, și nu numai faptele ca atare. Dumnezeu cunoaște dorințele și scopurile noastre; acestea le putem ascunde față de cei mai apropiați nouă. Deoarece putem atât de ușor să ascundem motivațiile noastre, putem uita că ochiul lui Dumnezeu cunoaște și cele mai intime și ascunse intenții ale noastre. Cât de groaznic ar fi, dacă în ascunzișul inimii noastre am ascunde la fel ca Acan în cortul său bogățiile acestei lumi pentru satisfacția noastră proprie!

Trebuie să facem o aplicație practică a adevărurilor conținute în acest capitol. Să nu încercăm să ne sustragem de la realitatea că ar putea să fie ceva în noi, care ar reprezenta o piedică pentru binele spiritual al fraților noștri! Dacă există ceva, care nu este descoperit, dar care împiedică, ca puterea lui Dumnezeu să se dezvolte în mărturia noastră față de frați și față de lume, trebuie să fie adus la lumină. Să descopere Dumnezeu cauza slăbiciunii noastre actuale și apoi să recunoaștem în lumina prezenței Sale păcatele noastre ascunse!

Să observăm că acea fugă rușinoasă de la Ai a fost cauzată de păcatul ascuns al unui singur om. Dacă Acan ar fi recunoscut păcatul mai devreme, rușinea publică a poporului său ar fi putut fi evitată. De aceea să începem cu noi și să recunoaștem înaintea Domnului: „Doamne, am păcătuit în cutare și cutare lucru!”